

Sygn. akt I C 934/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Wiśniewska

Protokolant Anna Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2014 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie sprawy z powództwa **M. C.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki M. C. kwotę 1.700,00 zł (jeden tysiąc siedemset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 85,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 934/13

UZASADNIENIE

Powódka M. C. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 1.700 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów procesów według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powódka podniosła m.in., że w wyniku kolizji, której sprawcą był kierujący, posiadający ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...), uszkodzeniu uległ należący do B. W. pojazd marki O. (...) o nr rej. (...). Strona pozwana kalkulując koszty naprawy pojazdu z dnia 15 lutego 2013 r. ustaliła odszkodowanie w kwocie 1.034,20 zł. Na podstawie umowy cesji z dnia 22 kwietnia 2013 r. powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność z tytułu roszczeń odszkodowawczych. W ocenie powódki przyznane odszkodowanie zostało ustalone w zaniżonej wysokości, albowiem ubezpieczyciel niezasadnie obniżył stawki roboczogodzin oraz przyjął nieprawidłowe ceny części zamiennych. Zdaniem powódki nie powinny być to zamienniki lecz części oryginalne marki O..

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odpowiedzi pozwane (...) wskazało, że w niniejszej sprawie przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego jest możliwe przy zastosowaniu nowych części zamiennych o symbolu (...) i przy użyciu części o porównywalnej jakości, czyli tzw. części (...), nie zaś jedynie przy użyciu nowych części oryginalnych o symbolu (...), w szczególności, że w dacie kolizji pojazd był już użytkowany przez 15 lat. W ocenie strony pozwanej zastosowanie części oryginalnych nie jest ani celowe ani niezbędne do wykonania prawidłowej naprawy. W razie uszkodzenia części pochodzącej bezpośrednio od producenta pojazdu, do naprawy albo obliczenia kosztów naprawy nie muszą być wykorzystane tylko części oryginalne bezpośrednio pochodzące od producenta.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) doszło do kolizji drogowej z pojazdem kierowanym przez osobę posiadającą ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w S., w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód B. W. marki O. (...) o nr rej. (...).

/okoliczność bezsporna/

(...) S.A. z siedzibą w S. przyjęło do likwidacji szkodę. W dniu 15 lutego 2013 r. dokonano oględzin pojazdu i następnie sporządzono kalkulację naprawy, ustalając jej koszty na kwotę 2.331,06 zł. Następnie dokonano optymalizacji części zamiennych, w wyniku której wartość części ustalono na kwotę 850,72 zł. Ubezpieczyciel przyjął stawki roboczogodzin dla prac lakierniczych na poziomie 100 zł, a dla prac blacharskich i mechanicznych na poziomie 95 zł. Ostatecznie przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 1.034,20 zł brutto.

dowód: kalkulacja kosztów naprawy (...) - k. 27-32; optymalizacja części do kalkulacji - k. 33-34; decyzja o odszkodowaniu – k. 26; dokumentacja zdjęciowa uszkodzeń – k. 51-86

W dniu 22 kwietnia 2013 r. poszkodowany B. W. zawarł z M. C. umowę cesji wierzytelności z tytułu roszczeń odszkodowawczych w związku ze szkodą powstałą w dniu 12 lutego 2014 r.

dowód: umowa cesji z 22 kwietnia 2013 r. - k. 10.

W oparciu o opinię biegłego sądowego ustalono, że koszt naprawy samochodu marki O. przy zastosowaniu jedynie części (...) wynosi 4.144,62 zł, przy zastosowaniu oryginalnych części (...) wynosi 2.764,29 zł, a przy zastosowaniu części alternatywnych (...) wysokość kosztów naprawy wynosi 2.138,62 zł. Biegły przyjął średnie stawki roboczogodzin w wysokości 125 zł za prace mechaniczno – blacharskie i 130 zł za prace lakiernicze.

dowód: opinia biegłego sądowego mgr inż. P. K. – k. 80 - 122

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Istota niniejszego sporu sprowadzała się do określenia wysokości odszkodowania należnego poszkodowanemu od ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej na podstawie art. 34 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz.1152) w zw. z art. 436 kc, art. 415 kc i art. 363 kc. Wskazać należało, iż zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, a jego wysokość, o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej, winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, wyrażoną w art. 361 § 2 k.c. W przypadku odpowiedzialności cywilnej nie mają więc zastosowania zasady określające sposoby obliczania wartości pojazdu dotyczące ubezpieczenia Autocasco, zawieranego w ramach dobrowolnej umowy. Dodatkowo wskazać również należało, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Jeśli zatem naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania, to koszty naprawy pojazdu określone przez zakład naprawczy mogą być równie dobrze miernikiem ustalenia odszkodowania należnego poszkodowanemu, który nie zamierza dokonać naprawy (patrz także wyrok SN z 16.05.2002 r., V CKN 1273/00, LEX 55515).

Podnieść przy tym należy, że nie jest uzasadnionym różnicowanie poszkodowanych i należnego w związku z tym odszkodowania na tych, którzy dokonali naprawy oraz na tych, którzy jej nie przeprowadzili i nie mają takiego

zamiaru. W świetle stanowiska Sądu Najwyższego zawartego w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/2003) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, przy czym podmiot odpowiedzialny za szkodę obowiązany jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie, celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, służące przywróceniu stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, niezbędnych do naprawienia uszkodzonej rzeczy przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Z chwilą powstania szkody, powstaje obowiązek jej naprawienia, który nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy, który istnieje od momentu wyrządzenia szkody do chwili wypłacenia przez zobowiązanego sumy odpowiadającej szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem (art. 363 § 2 w zw. z art. 361 § 1 kc). Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od ubezpieczyciela odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu. Niezależnie bowiem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony w wypadku pojazd czy też nie, należy mu się od strony pozwanej odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. Oznacza to, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, powstałej w następstwie szkody, tj. kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Odszkodowanie winno zatem odpowiadać kosztom takiej naprawy, ustalonym przez rzeczoznawcę, a jego wysokość powinna być ustalona według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy.

Strona pozwana przyznając poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie jedynie 1.034,20 zł, argumentowała, że w okolicznościach sprawy brak podstaw do zastosowania do naprawy cen części zamiennych oryginalnych z logo producenta, lecz należy zastosować ceny części zamiennych o symbolu (...) i części o porównywalnej jakości, czyli tzw. części (...).

W zakresie opinii biegłego sądowego, której treści żadna ze stron nie kwestionowała i mając na uwadze, że jej wnioski sformułowane zostały przez biegłego posiadającego specjalistyczną wiedzę w sposób logiczny i kategoryczny, Sąd Rejonowy przy uwzględnieniu stanowiska Sądu Najwyższego, przyjął tę opinię jako podstawę własnych ustaleń faktycznych. Biegły wskazał, że koszt naprawy samochodu marki O. przy zastosowaniu jedynie części (...) wynosi 4.144,62 zł brutto, przy zastosowaniu oryginalnych części (...) i niesygnowanych logiem producenta (...) wynosi 2.764,29 zł brutto, a przy zastosowaniu części alternatywnych (...) wysokość kosztów naprawy wynosi 2.138,62 zł brutto. Biegły przyjął średnie stawki roboczogodzin w wysokości 125 zł za prace mechaniczno – blacharskie i 130 zł za prace lakiernicze, obowiązujące w 2013 r., a więc z daty szkody, obowiązujące na lokalnym rynku. Jednocześnie uwzględniając, że pojazd mimo swojego wieku był dotychczas naprawiany częściami oryginalnymi z logo producenta i jest pojazdem zadbanym, biegły sformułował opinię, że naprawa uszkodzonego pojazdu przy użyciu części sygnowanych logiem producenta (...) i (...) jest jak najbardziej uzasadniona. W ocenie biegłego realny i uzasadniony koszt naprawy pojazdu wyliczony w programie A., na czas powstania szkody przy zastosowaniu części (...) i (...) oraz średnich stawek roboczogodzin wynosi 2.764,29 zł brutto, przy czym zastosowanie tych części nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu. Biegły kategorycznie wskazał, że naprawa pojazdu częściami o jakości (...) pozwoli na restytucję pojazdu do stanu sprzed szkody, z uwzględnieniem co najmniej takiej samej sprawności technicznej i warunków estetycznych oraz co najmniej takich samych warunków bezpieczeństwa. Z kolei zastosowanie części zamiennych z grupy asygnowanej symbolem (...) oznacza, że naprawa taka nie daje gwarancji pełnej restytucji szkody. Miał Sąd na uwadze, że przyjęte przez stronę pozwaną stawki roboczogodzin również zostały w sposób nieuzasadniony zaniżone. Sąd Najwyższy określił, że kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy. Tym samym, skoro powódka domagała się zasądzenia odszkodowania ustalonego metodą kosztorysową, zasadnym było zastosowanie średnich stawek obowiązujących na lokalnym rynku, które były wyższe od przyjętych przez stronę pozwaną.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Rejonowy uwzględniając, że strona pozwana przyznała dotychczas poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 1.034, 20 zł, zaś usprawiedliwione koszty naprawy wynoszą 2.764,29 zł brutto, zasądził dochodzone roszczenie w wysokości 1.700 zł w całości.

O odsetkach orzekł Sąd na podstawie art. 481 k.c. oraz art. 14 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Biorąc pod uwagę, że w dniu 12 lutego 2013 r. doszło do zdarzenia, w dniu 15 lutego 2013 r. ubezpieczyciel dokonał oględziny, tym samym powódka mogła żądać odsetek od dnia wytoczenia powództwa (tj. od 30 kwietnia 2013 r.), albowiem termin 30 dni na spełnienie świadczenia już upłynął.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., gdyż powódka utrzymała się przy swoim żądaniu w całości i uiściła opłatę sądową od pozwu w wysokości 85,00 zł.